

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA

Niin Alkoi Iloinen Juhla 30.6.2012 klo 13.00

Jari Rankinen

”Niin alkoi iloinen juhla.” Tämän tilaisuuden otsikon sanat ovat Raamatusta Jeesuksen kertomuksesta.

Hän kertoi pojasta, joka lähti. Jätti kotinsa, isänsä, sen, mitä kotona oli ollut. Varmaan poika ajatteli, että muualla on parempaa. Hän eli elämää, jossa varmasti oli, mistä hän oli ajatellut, että se on elämää. Oli naisia, menoa, viiniä, naurua, oli, mitä rahalla saa. Sitä kesti jonkin aikaa. Sitten ei ollut hyvä olla. Se, mitä kotoa oli saanut mukaan, oli tuhlatu, käytetty väärin. Ehkä harmitti, että niin paljon oli tullut pantua menemään. Ehkä sisin, omatunto, syytti, mitä oli tehnyt, eikä jättänyt rauhaan. Ehkä muisti hyviä asioita, joita oli ollut kotona, ja tuntui, että ne ovat menneet eikä niitä enää saa. Pojalla oli nälkä ja kurja työ.

Sitten poika palasi kotiinsa isän luo. Jeesus kertoi, että isä juoksi häntä vastaan, sulki syliinsä, puki uusiin vaatteisiin, laittoi sormuksen pojan sormeen, järjesti paluun kunniaksi juhlan. Alkoi iloinen juhla.

Saa palata - vaikka olisi ollut, tapahtunut tai tehnyt mitä. Saa palata Isän luo. Varmasti tätä Jeesuksen kertomus opettaa. Jos tunnet, että olet lähtenyt Jumalan luota, palaa hänen luokseen. Hän odottaa. Hän antaa anteeksi. Hän antaa, mitä kaikkein eniten tarvitsemme: hän antaa meille kadotuksen, helvetin, ansainneille ikuisen elämän tai-vaassa luonaan. Ehkä mahdollisuus palata on nyt, ehkä sitä ei ole joskus myöhemmin.

Moni lähtee mutta moni myös palaa takaisin. Ehkä juuri tällaisessa juhlassa tunnet suurta kipua, että sinulle rakas tai moni sinulle rakas on lähtenyt Isän luota omille teilleen. Tämä rohkaiskoon meitä: moni palaa. Etenkin moni sellainen palaa, jolle on kerrottu Jumalan hyvyydestä, armosta, rakkaudesta – johon on kylvetty Jumalan sanan siementä. Ehkä näyttää, ettei siemen idä, ei näy mitään vihreää, mutta jossakin vaiheessa itää ja palataan Isän luo. Kylvä sanan siementä, kylvä keihin voit, kylvä lapsiin ja lapsenlapsiin. Moni, johon kylvetään, palaa kotiin.

Alkoi iloinen juhla. Jeesuksen kertomuksessa kotiin palanneen pojan veli ei halunnut tulla iloiseen juhlaan – hän ei halunnut juhliä isän, veljensä ja muiden kanssa, hän harmitti, että veli oli tullut takaisin ja sai tulla. Kertooko se meistä, meidän uskostamme? Saa iloita. En tarkoita teennäistä, väkisin hymyilemistä, jos on surullinen, saa olla surullinen. Mutta saa myös iloita ja näyttää ilon. Niin hyvä Jumala on, niin paljon hyvää hän antaa ja on antanut. Ei saisi harmittaa, että toiselle käy hyvin. Juuri siitä pitäisi iloita.

Joskus Raamatun opettaja, työkseen Raamattua opettava, kierteli Lähi-idän kylissä. Hän kysyi erään kylän miehiltä, saisiko kertoa heille kertomuksen, ja hän kertoi Jeesuksen kertomuksen pojasta, joka lähti ja palasi. Miehet eivät olleet kristittyjä, olisivatko olleet muslimeita, eivätkä olleet ennen kuulleet kertomusta. Kuultuaan he sanoivat: Yksi kohta ei voi olla totta. Se että isä lähti juoksemaan poikaa vastaan. Arvokas isä ei tee niin. Eikä tuollaisen pojan takia. Jos hän olisi juossut, hän oli häpäissyt itsensä.

Juuri niin Jumala tekee. Hän juoksee sen luo, joka on ollut kaukana hänestä, hän sulkee syliinsä. Hän puristaa lujasti ja hellästi. Hän antaa anteeksi, unohtaa menneet. Kyse ei niinkään ole siitä, että me tulemme Jumala luo. Kyse on varsinkin siitä, että Jumala tulee meidän luoksemme, sulkee syliinsä ja ottaa omakseen. Hän teki juuri sen, että hän häpäisi itsensä meidän takiamme. Se tapahtui, kun Jumala Pojassaan riippui ristillä meidän ja syntimme takia. Siksi, että hän kuoli ja kärsi rangaistuksen, joka olisi kuulunut meille, saamme anteeksi kaiken pahan ja saamme ikuisen elämän. Tällainen Jumala on. Eikä hän ole tällainen vain kerran ihmiselle – kun tulee takaisin Isän kotiin. Hän on tällainen myös sille, joka on, elää Isän luona. Hän tulee luoksemme ja sulkee syliinsä. Saa mennä hänen luokseen epäonnistumisten, syntien, karkeidenkin lankeemusten kanssa. Hän antaa anteeksi, hänellä on paljon armoa.

On Jumala suuri, kaikkivaltias, pyhä, hän kertoo vihaavansa syntiä. Ja etenkin tällainen hän on: sulkee syliinsä, antaa anteeksi – vaikka meistä tuntuisi niinkuin Lähi-idän kylän miehistä, ettei isä tee näin.

Mennään usein ehtoolliselle. Se on juuri sitä, että Jumala tulee luoksemme ja antaa anteeksi.

Opetellaan tuntemaan yhä syvemmin tällaista Jumalaa. Joka sovitti meidät itsensä kanssa. Joka rakastaa meitä asettamatta ehtoja. Joka tulee luoksemme ja jonka luokse saa palata. Opetetaan toisiakin – lapsiamme ja muita - tuntemaan juuri tällaista Jumalaa.